

Nr 20.

Ankom till riksdagens kansli den 19 april 1940 kl. 1 e. m.

Bevillningsutskottets betänkande, i anledning av Kungl. Maj:ts proposition med förslag till förordning angående ändrad lydelse av 2 § förordningen den 17 juni 1938 (nr 370) om särskild skatt å förmögenhet.

I en den 30 mars 1940 dagtecknad, till bevillningsutskottet hänvisad proposition, nr 186, har Kungl. Maj:t, under återopande av propositionen bilagt utdrag av statsrådsprotokollet över finansärenden för samma dag, föreslagit riksdagen att antaga följande, vid propositionen fogade

Förslag

till

förordning angående ändrad lydelse av 2 § förordningen den 17 juni 1938 (nr 370) om särskild skatt å förmögenhet.

Härigenom förordnas, att 2 § förordningen den 17 juni 1938 om särskild skatt å förmögenhet skall erhålla ändrad lydelse på sätt nedan angives:

2 §.

Särskild skatt — — — beskattningsbara förmögenheten.

Beskattningsbar förmögenhet utgör — — — 1 § förmåles.

Därest för annan skattskyldig än familjestiftelse eller utländskt bolag berörda skattepliktiga förmögenhet överstiger tjugufem gånger det för den skattskyldige för ifrågavarande beskattningsår enligt förordningen om statlig inkomst- och förmögenhetsskatt fastställda taxerade beloppet, utgör den beskattningsbara förmögenheten ett belopp motsvarande tjugufem gånger det taxerade beloppet. Fastställs ej för den skattskyldige något taxerat belopp, utgör den beskattningsbara förmögenheten ett belopp motsvarande tjugufem procent av den skattepliktiga förmögenheten.

Beskattningsbar förmögenhet utföres — — — kronor, bortfaller.

Denna förordning träder i kraft dagen efter den, då förordningen enligt därå meddelad uppgift utkommit från trycket i Svensk författningssamling.

Beträffande motiveringen för förslaget, i den mån redogörelse härför ej lämnas i det följande, får utskottet hänvisa till statsrådsprotokollet i ärendet.

I fråga om den särskilda skatten å förmögenhet har det alltsedan denna skatteform år 1934 första gången infördes i Sverige ansetts nödvändigt att vid bestämmandet av den beskattningsbara förmögenheten tillämpa en särskild s. k. reduktionsregel för att åstadkomma nedsättning av förmögenhetsskatten i de fall, då förmögenheten lämnat otillfredsställande avkastning eller ej någon avkastning alls och annan inkomst icke funnits. Den nu gällande reduktionsregeln, som återfinnes i 2 § av 1938 års förordning om särskild skatt å förmögenhet, innebär, att därest för annan skattskyldig än familjestiftelse eller utländskt bolag den skattepliktiga förmögenheten överstiger 25 gånger det för den skattskyldige för beskattningsåret enligt förordningen om statlig inkomst- och förmögenhetsskatt fastställda taxerade beloppet, den beskattningsbara förmögenheten utgör ett belopp motsvarande 25 gånger det taxerade beloppet, dock minst 40 procent av den skattepliktiga förmögenheten. Fastställes ej för den skattskyldige något sådant taxerat belopp, utgör den beskattningsbara förmögenheten ett belopp motsvarande 40 procent av den skattepliktiga förmögenheten.

Med stöd av Kungl. Maj:ts bemyndigande ha inom finansdepartementet tillkallats särskilda sakkunniga för att biträda med utredning av frågan om avvägningen av den direkta statsbeskattningen för budgetåret 1940/41. Enligt meddelade direktiv ha de sakkunniga bland annat upptagit till behandling frågan om reduktionsregler vid förmögenhetsbeskattningen. De sakkunniga, som ansett en lättnad vid förmögenhetsbeskattningen böra medgivas i de mest ömmande fallen, nämligen då inkomsten är mycket ringa eller sådan helt saknas, ha föreslagit en sänkning av minimigränsen från 40 till 25 procent av den skattepliktiga förmögenheten.

Beträffande de sakkunnigas motivering för detta förslag får utskottet hänvisa till statsrådsprotokollet.

Till stöd för det i propositionen framlagda förslaget har *departementschefen* anfört, att han för egen del icke hade något att erinra mot de sakkunnigas förslag till uppmjukning av reduktionsregeln. Att ytterligare utvidga rätten till reduktion ansåge departementschefen i likhet med de sakkunniga icke i nuvarande läge tillrådligt. Beträffande utformningen av författningstexten har departementschefen framhållit, att då det till statlig inkomst- och förmögenhetsskatt taxerade beloppet alltid innefattade $\frac{1}{100}$ av den skattepliktiga förmögenheten, bleve enligt huvudregeln — att den beskattningsbara förmögenheten skulle utgöra 25 gånger det taxerade beloppet — den beskattningsbara förmögenheten alltid minst 25 procent av den skattepliktiga förmögenheten. I motsats till vad nu gäller behövde minimiregeln uttryckligen angivas i författningsrummet endast för det fall att något taxerat belopp ej fastställts för den skattskyldige.

Utskottet, som icke funnit anledning till erinran mot föreliggande förslag, får hemställa, *Utskottet.*

att riksdagen måtte, med bifall till Kungl. Maj:ts förevarande proposition nr 186, antaga det vid propositionen fogade förslag till förordning angående ändrad lydelse av 2 § förordningen den 17 juni 1938 (nr 370) om särskild skatt å förmögenhet.

Stockholm den 19 april 1940.

På bevillningsutskottets vägnar:

IVAR ANDERSON.

Närvarande:

från första kammaren: herrar *Viktor Larsson, Wahlmark, Sköldén, Sjödahl, Elon Andersson, Ekman, Velander, Gustaf Björkman, Franzon* och *Nordenson*; samt

från andra kammaren: herrar *Anderson* i Norrköping, *Björklund, Olsson* i Gävle, *Andersson* i Dunker, *Ericson* i Boxholm, *Sandberg, Werner* i Hultsfred, *Hammarlund, Eklund* och *Lundell*.
